

L'exposició que feu a Barcelona (Sala Parés 1890) amb Casas i Clarasó —tríada que exposaria reiteradament fins el 1930—, significà la introducció a Catalunya d'un art que per la seva modernitat fou designat per la crítica amb el nom de Modernisme i que se centra en figures (Novel·la romàntica, MNAC), temes quotidians i del paisatge urbà de Montmartre (La cuina del Moulin de la Galette, MNAC; Pati de Montmartre, El Cau Ferrat). Lligat al grup de L'Avenç, col·laborà en la revista a les seves dues etapes. El 1892 anà a viure en un barri menys bohemí de París, l'Île de Saint Louis, on protegí un temps .

Corresponsal de La Vanguardia, l'editora d'aquest diari reuní cròniques seves al volum Desde el molino (1894) —il·lustrat per Casas—, que fou continuat per Impresiones de arte (1897), on recollia impressions de París, Itàlia i Andalusia, amb il·lustracions dels seus companys Zuloaga, Mas i Fontdevila, Utrillo i Oller. Vers 1894-95, influït pel prerafaelisme, derivà cap al simbolisme (La Pintura, La Música, La Poesia, Sitges, El Cau Ferrat), tendència que arran del seu viatge a Granada centrà en la temàtica de jardins. N'exposà una sèrie a la galeria L'Art Nouveau de París (1899) i a la Sala Parés (1900): és la sèrie de la qual reuní una selecció en la col·lecció de làmines que titulà Jardins d'Espanya (1903). El 1899 pintà a Mallorca, on acompanyà Joaquim Mir, que després se separà d'ell. Malgrat que, establert a Catalunya, continuà participant en exposicions de París i n'hi feu alguna d'individual (galeria Georges Petit, 1906). Morí a Aranjuez mentre pintava noves versions, ja decadents, de la temàtica de jardins que centrà els trenta darrers anys de la seva vida.

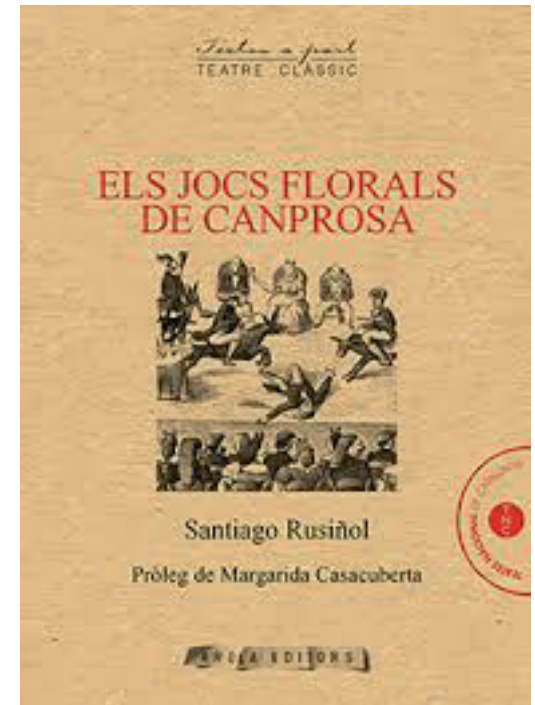
La seva filla Maria Rusiñol i Denis (Barcelona 1887 — 1972) feu dibuixos i aquarel·les modernistes i decorà porcellanes (Museus d'Art de Barcelona i Cau Ferrat de Sitges); publicà Llibre de versos (1928), el poema rural L'arma (1953) i la biografia Santiago Rusiñol, vist per la seva filla (1950).

**BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS**

Carrer de l'Escorxador, 1
43202 Reus
Tel. 977010 025
info.biblioteques@reus.cat
bibiblioteques.reus.cat

Club de lectura "llegir el teatre"
BIBLIOTECA CENTRAL XAVIER AMORÓS

Els Jocs florals de canprosa de Santiago Rusiñol

**Dilluns dia 15 d'octubre
a 2/4 de 7 de la tarda**

Santiago Rusiñol i Prats

Autor dramàtic, narrador, pintor i col·leccionista.

Barcelona, Barcelonès, 25 de febrer de 1861 — Aranjuez, Castella, 13 de juny de 1931

Pertangué a una de les famílies de l'alta burgesia catalana i es formà al costat del seu avi, Jaume Rusiñol, fundador d'una important manufactura tèxtil. Afeccionat a l'excursionisme, escriví Impressions d'una excursió al Taga, Sant Joan de les Abadesses i Ripoll (1881) i, acompanyat de **Ramon Casas i Carbó**, feu la volta a Catalunya amb carro, a la descoberta d'ambients i personatges inèdits. Decidit a rompre amb la imposició familiar se n'anà a París el 1888, i hi residí llargues temporades per espai de set anys.

Col·leccionà ferros vells, els valorà artísticament i comprà a Sitges un casal on els guardà i exposà, , juntament amb altres peces artístiques. La seva ruptura amb els preceptes burgesos no prengué un to social, malgrat que hom el començà a considerar un dels capdavaners del Modernisme, sinó que tendí a l'art per l'art. Participà a la tertúlia dels Quatre Gats i en fou una figura important. Del 1892 al 1899, en les seves vingudes de París, celebrà les **Festes Modernistes de Sitges**. Fou protagonista d'una bohèmia de la fi de segle justament titllada de “daurada”. Publicà els primers llibres de narracions el 1896 (Anant pel món) i el 1897 (Oracions). El seu primer teatre adoptà una actitud d'intransigència enfront de la societat constituïda, i presentà una clara influència del simbolisme: el Poeta és posat al marge i per sobre de la societat: L'alegria que passa (1891), El jardí abandonat (1900) i Cigales i formigues (1901). Ben aviat, però, mostrà un interès creixent pels conflictes col·lectius, la qual cosa es reflecteix a Llibertat (1901), on critica l'estretor de mires de les dretes i les esquerres, i a L'heroi (1903), on desmitifica la guerra colonial del 1898 i els qui hi intervingueren. La transacció entre l'artista i la societat pren un to de crònica èpica a la seva obra més ambiciosa, la novel·la L'auca del senyor Esteve (1907), de la qual feu una rèplica teatral més endolcida, estrenada el 1917.

En teatre obtingué grans èxits amb el quadre El pati blau (1903) i els drames El místic (1904), inspirat en la figura de Jacint Verdaguer, i La mare (1907).

El seu sentit irònic, que traeix un escepticisme cada cop més accentuat, creix amb el pas dels anys i es converteix en paradigmàtic. Hom ha qualificat el seu estil de “desídia dialectal”, retret que, tot i ésser cert, no afecta l'eficàcia del seu barceloní viu i directe, escoltat en els barris menestrals de la ciutat, més corromput en els medis burgesos i mínimament reelaborat per l'autor. El seu prestigi resistí l'ensorrada del Modernisme, però la seva figura restà més i més aïllada, tant pel que fa als nous corrents pictòrics com els literaris. Replicà al Glosari de Xènius i l'escarní amb un altre Glosari que publicà des del 1907, amb el pseudònim de Xarau, a L'Esquella de la Torratxa, on col·laborava com a dibuixant des del 1890, assolint-hi per la gran difusió de la revista una gran popularitat, recollida fins i tot a nivell popular per un extens anecdotari, sovint apòcrif.

Escriví algunes narracions, com El català de la Mancha (1914), de la qual feu una versió teatral el 1918, i En Josepet de Sant Celoni (1917). No menystingué els gèneres menors, com el vodevil, que conreà amb El senyor Josep falta a la dona (1915) i La dona del senyor Josep falta a l'home (1915), però que signà Jordi de Perecamps. Durant una estada a Mallorca escriví L'illa de la calma (1922). Amb més dedicació al pinzell que a la ploma escriví encara Màximes i mals pensaments (1927).

Com a pintor, fou deixeble de Tomàs Moragas, malgrat l'oposició familiar que el volia apartar de l'art. Exposà obres a la Sala Parés des del 1874 i deu anys després participà a l'exposició inaugural de la nova Sala Parés.

D'aquella primera etapa sobresurt Port de Barcelona (Sitges, Maricel). Se sentí particularment atret pel naturalisme plàcid de Joaquim Vayreda. Feu el seu primer viatge a París (1888) amb Enric Clarasó, però no s'hi instal·là fins l'any següent, quan, assidu de l'Académie de la Palette, on corregien Carrière i Puvis de Chavannes, s'establí a Montmartre i esdevingué inseparable de Ramon Casas en una etapa en què l'art de tots dos s'assembla força sota la influència de Degas, Whistler i l'estampa japonesa. Conegué i retratà Eric Satie i altres personatges de la bohèmia montmartresa.